

[Holger Hansen.]

disse ting, hvor spørgsmålet om afgift er vanskeligt. Jeg kan aldeles acceptere dette synspunkt, men ret beset er det dog, når det kommer til stykket, ikke baller eller Tivoli eller de væddeløbsbaner, vi ad anden vej i fjor rakte en hjælpende hånd, der i øjeblikket er i knibe; det er filmen. Vi gør vel også klogt i at huske på, at det formentlig er det danske fjernsyn, der har beredt filmen og biograferne så store nedgange i besøgstallet og derigennem gjort økonomien så ansændt, som tilfældet er. Vi har altså her i det høje ting efter min opfattelse et moralsk ansvar for, at denne lovgivning bliver tilpasset forholdene, og det vil efter min og mit partis opfattelse sige, at vi ophæver afgiften.

Hvad der derefter skal følge til styrkelse af dansk film, skal jeg ikke komme ind på ved denne lejlighed. Det drøftes i biografudvalget, og det er mit indtryk, at man dér venter på resultatet af forhandlingerne omkring dette forslag. Man vil så i dette udvalg tage fat på de spørgsmål om filmens muligheder og vilkår og de forskellige ting, der må komme ind i, skal vi sige et fordelingsbillede biograferne imellem. Det er sager, vi ikke har for i dag.

Jeg har ikke meget at bemærke til de enkelte paragraffer i lovforslaget. Det forekommer mig dog, at vi nøje må drøfte forskellige af de ændringer, der er nævnt, naturligvis forudsat, at vi ikke, hvad jeg dog håber og også tror, kan nå frem til en fuldstændig afvikling af denne afgift. Vi må alle, også den højtærede finansminister, være enige om, at det må være målet.

Den højtærede finansminister anfører i lovforslaget som en del af sin begrundelse for at bevare denne afgift hensynet til kommunerne. For mit vedkommende kan jeg forstå finansministeren på dette område. Det er vanskeligt på et tidspunkt, hvor man i kommunerne har tilrettelagt sine budgetter med indtægten fra forlystelsesskatten indbefattet, at fjerne denne indtægtskilde. Jeg må måske lige indskyde, at den højtærede finansminister dog, så vidt jeg kan læse tallene i forslaget, beskærer kommunernes andel i forhold til i fjor. Men lad mig om dette problem først sige, at det for de fleste kommuner er en overmåde ringe del af deres indtægter, der her er tale om. Vi

kan og må i udvalget have eksempler på, hvilke talstørrelser det drejer sig om for de større byer, København og Frederiksberg, for provinsbyerne og for landdistrikterne, og forsøge at sætte disse talstørrelser i relation til budgetterne og behovet i øvrigt i kommunerne. Jeg tror, det vil være muligt at finde en udvej med lidt god vilje fra alle sider.

Det vil af disse bemærkninger fremgå, at vi i venstre er indstillet på en afvikling af denne beskatning så hurtigt, som det er gørligt, og med disse udtalelser vil jeg gerne tilsige venstres medvirken i det udvalg, der formentlig bliver nedsat efter denne behandling.

Hanne Budtz: Dansk film har højest nødsignal. Man kan vel nok ikke sige, at det er sådan, at filmsproducenter og -instruktører ligefrem forlader det synkende skib, men de tvinges faktisk dertil for at tage arbejde i andre lande, der i hvert fald hidtil har haft større forståelse for nødvendigheden af at skabe en passende fremtid for filmen.

Jeg kan kun som andre ærede ordførere fremhæve den tradition, dansk film har at bygge på, og som man må sige i høj grad er ført op i en moderne form i dag. Dansk film spænder jo fra det seriøse til det farcemæssige. Når jeg nævner det farcemæssige, ligger der ikke noget ondt i det; der kan i høj grad være kvalitet også i underholdningsgenren. Vi fra det konservative folkeparti vil naturligvis være med til at bevare muligheden for, at dansk filmsproduktion ikke alene kan bestå, men også leve og udvikles. For en stor del af befolkningen er det simpelt hen ønskværdigt at kunne se dansk film alene af sproglige grunde, og dansk film er vel i høj grad biografernes store mulighed for nogenlunde at kunne klare sig i konkurrencen med fjernsynet, hvor de ellers står svagt. Vi har her i landet en hel bunke dygtige filmsinstruktører, der frembringer et dansk kulturprodukt og en underholdningsindustri, kan man også godt sige, som vi ikke må undvære.

I udvalget vedrørende forslaget om biografloven har man opfordret den højtærede finansminister til at betragte det som en hastesag at komme dansk film til hjælp, og det kan efter det konservative folkepartis mening i virkeligheden kun gøres ved, at